

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő — 2004., I. évf., 3. szám

Kedves Beteg Testvéreim!

Szeretettel köszöntelek titeket a nektek készülő lap harmadik számának megjelenése alkalmából.

Félelem, fájdalom, kétségbeesés... Ezek az érzések kerítenek hatalmukba minket betegség idején. Úgy tűnik, beszélnek rólunk, de nélkülünk... Az ima sem megy úgy, mint máskor.

Ebben a lelki magányban, elhagyatottságban mindannyian szomjazunk, szomjazunk a szeretetre, a szeretet pedig **Krisztus**.

De ugyanakkor ő is szomjazik ránk, amint Kalkuttai Teréz Anya mondja: „Minden ember Isten szeretetének hordozója: testünkön és lelkünkön hordozzuk egy végtelen és szomjas Isten szeretetét; és mi mindannyian, egészségesek, betegek és szenvedők, oltani fogjuk ezt az égő szomjúságot, ti néma szenvedéseitekkel, mi kemény munkával.”

Isten szeretetében bízva gyógyulást kívánok mindnyájatoknak :

*Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó*

„Isten arra szomjazik, hogy mi szomjazzuk őt.”

(Nazianzi Szt. Gergely)

„A feladatot, amelyre Isten hívott, nekem magamnak kell végrehajtanom, nem másnak. Olyan helyet töltök be a világban, amelyet Isten épp nekem jelölt ki.”

(J. H. Newman)

„Áldom Istent a terhekért, akadályokért, nehézségekért, mert ezeken keresztül találtam meg önmagam, az én munkámat és az én Istenemet.”

(Helen Keller)

121. Zsoltár (5-8)

*Az Úr a te őrződ,
az Úr oltalmaz téged,
ő áll jobbod felől.
Nem árt neked nappal a nap,
sem éjszaka a hold.
Megőríz téged az Úr minden bajtól,
megőrzi az Úr lelkedet,
megőrzi az Úr jártadat-keltesdet
most és mindörökké.”*

Október 1-én ünnepeljük az Idősek Világnapját. Ez alkalomból szeretnénk minden idős testvérünket köszönteni.

Goethe szerint „az öregkort nem megérni – elviselni művészet.”

Amikor mindenütt sajog és fáj, talán a látás és hallás is gyengül, amikor az ember néha úgy érzi, teher és fölösleges embertársai számára, nem könnyű.

Amikor az elmúlt évek az arcba vésik barázdáikat, és a haj is hófehér lesz, vigaszt jelent a Szentírás: „Az ősz haj ékes korona, tisztesség útján lehet ahhoz jutni.” (Péld 16,31)

Jó volna, ha minden idős ember érezné, hogy ők a mi kincseink, örülünk, hogy velünk vannak, fontosak nekünk, és élettapasztalatukra szükség van.

Idős testvéreinket arra szeretném biztatni, hogy merjenek örülni az idős kor szépségeinek, próbálják keresni a nehézségek, fájdalmak idején is a szerető Istent:

„Mindig örüljetek! Szüntelenül imádkozzatok! Mindenért adjatok hálát, mert ezt várja Isten mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.” (1Tesz 5,16-18)

Szalézi Szent Ferenc imája a ránk mért keresztről

Ha minden angyal, a világ minden lángelméje
tanulmányozta volna, mi válik hasznodra
ebben vagy abban a helyzetben,
miféle szenvedés,
kísértés, vagy fájdalmas veszteség,
nem találhattak volna hozzád illőbbet,
mint azt, ami ért.

Isten örök Gondviselése
kezdettől fogva kigondolta,
hogy ezt a keresztet saját Szívéből
értékes ajándékként neked adja.

Mielőtt elküldötte volna,
mindentudó szemével megszemlélte,
Isteni értelmével átgondolta,
Bölcs igazságosságával megvizsgálta,
Szerető irgalmával átmelegítette.

Mind a két kezével megmérte,
hogy egy milliméterrel se
legyen nagyobb,
egy milligrammal se nehezebb a kelleténél.

Azután megáldotta szent nevével,
fölkente kegyelmével, beléje lehelte vigaszát,
és még egyszer rád és bátorságodra pillantott.

Így most egyenesen az égből jön feléd,
mint Istennek hívása,

s könyörülő szeretetének ajándéka,
hogy egészen önmagaddá légy,
és Istenben megtaláld beteljesülését.

*„Dicsérem az Urat, amíg csak élek,
zsoltárt énekelek Istenemnek, amíg csak leszek.”*

(Zsolt 146, 2)

Ahogy Mária

Egyik éjjel csodálatos álmom volt. Egy hosszú utat láttam, amely elszakadt a földtől és a levegőbe vezetett, ahol elveszett a felhők között, felvitt egészen az égig. Nem volt kényelmes út, sőt, teli volt akadályokkal, rozsdás szögekkel, éles kövekkel, üvegdarabokkal. Az emberek mezítláb jártak az úton. A szögek belefűrődtek a bőrükbe, és vérzett a lábuk. Az emberek nem hátráltak meg, mindannyian fel szerettek volna jutni az égbe. De minden lépés rettenetes fájdalomba került, így nagyon lassan haladt mindenki. Aztán álmomban láttam Jézust, aki szintén az úton ment. Ő is mezítláb volt. Lassan járt, de határozottan. És egyszer sem sebezte meg a lábát.

Ment, ment, felfelé az úton. Végül felért az égbe és leült egy nagy, aranyozott trónra. Lefelé nézett, azokra, akik nehezen haladtak felfelé. Tekintetével és mozdulataival bátorította őket. Rögtön utána Mária ment, az édesanyja.

Mária még Jézusnál is gyorsabban járt. Tudjátok miért? Mert lábait Jézus lábnyomába tette. Így gyorsan odaért a fia mellé, aki egy nagy karosszékbe ültette a jobbára.

Mária is elkezdte bátorítani azokat, akik felfelé igyekeztek, és arra buzdította őket, hogy lépjenek Jézus nyomába, ahogyan ő is tette.

A legbölcsebbek így tettek és gyorsan fel is értek. A többiek a sebeikre panaszkodtak, gyakran meg- megálltak, olykor meg is hátráltak, kimerülten és szomorúan roskadtak le az út szélére.

*(részlet Bruno Ferrero
Olykor elég egy napsugár
című könyvéből)*

**„Az Úr jobban szeret bennünket, mint
mi saját magunkat.”**

Avilai Szent Teréz